

въпроси в етнически “опакровки”, не води до тяхното трайно решаване, а до възпроизвеждане и дори закрепване на сегрегацията, обособеността, отделеността, гетоизацията на етносите в цялостния обществен живот. Така сегрегацията ще ни е осигурена още много десетилетия занапред...

Необходимо е политиката да се пренасочи от частични решения на социални проблеми “на етническата общност” към *по-вишаване на социалния статус на отделните индивиди* от различните етноси. Подмяната на социалната политика¹¹ с “етническа политика”, каквато е сегашната практика, не е от полза и за самите роми, както и за другите отделни етноси. Етностратификацията се преодолява чрез промени на *индивидуалните статуси* в социалната структура. “Етническото посредничество” или “етнизирането” на социалните проблеми не помага, а забавя, затруднява тяхното решаване.

*

Този наглед дребен “датайл” за избора на подхода при ромите, а и в по-широк план — за *гледната точка* при решаване на проблемите с етносите, всъщност се коментира и от някои наши политици през последните 2-3 години, но не му се отдава централно внимание, каквото той определено заслужава, при широки обсъждания и в теоретичен, и в приложен план, при подготовката и прилагането на съответни конкретни социални политики. Еманципирането на индивида от етническата общност и на гледната точка на индивида не е абстрактен, отвлечен въпрос, а принципен въпрос за *методологическата позиция за дискутиране на цялостната политика към етносите и успешните практики сред тях*, в т.ч. за тяхната *десегрегация*, и то тъкмо днес, в новата европейска перспектива.

¹¹ Естествено, в случая, а и в цялата статия, под “социална политика” влагам пределно широко разбиране, което далеч не се изчерпва със съвкупността от дейностите под институционалното ръководство на Министерството на труда и социалната политика. Въпреки подобното название, последното има много по-ограничен периметър на своите функции.